

Gabriela Futová: Hľadám lepšiu mamu

U tety Aničky som si rýchlo zvykla. Bol to obrovský rozdiel, bývať v paneláku a v obrovskom dome. Ujo Jano aj teta Anička boli ku mne veľmi milí, už po pár dňoch som bola presvedčená, že som našla, čo som hľadala. Sem-tam ma prepadol smútok za mojou pravou mamou, ale mala som pocit, že jej nechýbam. Ved' ma ani nehľadala! A ja ju predsa nebudem prosiť, aby ma vzala späť, keď mi je tu tak dobre.

Deň sa striedal s dňom, až nadišla moja prvá sobota u nových rodičov. Teta Anička horúčkovo upratovala, ale my deti sme sa č'apkali na dvore v bazéne. Ujo Jano zrazu prišiel so skvelým nápadom.

„Decká!“ kričal na nás cez okno. „Je naozaj poriadne horúco. Ide sa na kúpalisko!“

„Hurá!“ kričala som spolu s chlapcami a vybehla z bazéna. „Konečne si zaplávam!“

„Katka!“ ozval sa hlas tety Aničky. „Ty ostaneš doma a pomôžeš mi! Si okrem mňa jediné dievča v domácnosti, nemôžeš ma tu nechať samu. Chlapci nech si idú, my si urobíme inakší program!“

„Ale ja by som chcela ísť plávať!“ namietala som prekvapene.

„Najprv práca, potom zábava!“ húdla svoje teta Anička, vlastne moja mama. „Zaplávať si môžeš aj neskôr!“

„Dobre. Ale nech pomáhajú aj chlapci!“ snažila som sa ju presvedčiť.

„Chlapci sú chlapci,“ zahriakla ma teta. „Nenechám ich predsa robiť ženskú robotu!“

„Ale...“ chcela som ju ešte prehovárať, no radšej som stíchla. Bratanci už aj tak sedeli v aute, a to sa rozbiehalo.

Cítila som sa ukrivdená. Prečo by chlapci nemohli upratavať, víťalo mi v hlave. Majú aj ruky aj nohy ako ja, hádam by im neodpadli.

Sobotňajšie upratovanie som neznášala. Bol to čas, keď mama behala s prachovkou a vysávačom a ja som jej musela pomáhať. Je však veľký rozdiel upratavať dvojizbový byt a poschodový domisko. Teta mi strčila do rúk prachovku a musela som utrieť všetky police, neminulo ma ani utieranie riadu a umývanie dlážky v kuchyni. Bolo to strašné!

Keď sme upratovanie skončili, teta zamiesila na pirohy. Vraj z kúpaliska prídu chlapci poriadne vyhladovaní. Dala mi do rúk lekvár a lyžičku, aby som jej pomáhala aj pri varení. Plnila som surové pirohy a lepila som ich.

Viete si predstaviť, koľko som sa nadrela? Narobili sme pirohov ako pre celú armádu. Bola som načisto zmorená a myslela som si, že mi od únavy ani nebudú chutiť, ale práve naopak. Teta mi naložila na veľký tanier, posypala sladkou strúhankou a poliala voňavým maslom. To bola dobrota! Napchala som sa až do prasknutia.

„Sú fantastické!“ chválila som tetu plnými ústami.

„To si myslím!“ odvetila tetu polichotene. „Keby si mi nebola pomohla, doteraz by som sa s nimi morila. A možno aj s upratovaním. Si skvelá pomocníčka!“

Tetina chvála ma potešila. Aj som zabudla na krivdu s kúpaním. Bola som unavená, ale dobre najedená, odviekla som sa do svojej izby, zvalila sa na posteľ a tuho som zaspala. Vstala som až podvečer. Pri večeri ma tetu pred všetkými do nebies vychválila, až som mala pocit, že som najšikovnejšie dievča na svete.

Na druhý deň som sa pripravila na kúpalisko aj ja. Chlapci sa mi smiali, lebo oni sa ta nechystali – ujo Jano ich bral a futbal. Darmo som tetu Aničku prehovárala, aby sme sa šli okúpať aspoň my dve. Teta tvrdila, že má veľa roboty. Chlapci po obede odišli, tetu upiekla tri plechy koláčov a potom sa zavrtala do svojej záhradky. Neustále ma však vyvolávala. Raz som mala priniesť motyku, potom rýľ, potom ma poprosila, aby som vyplela mrkvu. Ani som sa nenazdala a pracovala som ako ona. Teta ma jednoducho chválila, a tak ma práca celkom bavila.

Dni prežité u novej mamy sa míňali a ako pribúdali, začali mi narastať aj povinnosti. Najprv to bola tetina prosba, aby som jej pomohla ustlať chlapcom posteľ, na druhý deň mi to už prikázala. Kým v prvú sobotu som sa k vysávaču ani len nepriblížila, v nasledujúcu som už vysávala všetky horné izby. A o týždeň som dokonca upratovala celý dom. Teta ma síce nezabudla pochváliť, ale ja som si všimla, že mám stále menej a menej času na hranie a že chlapci nemusia ani len prstom pohnúť.

Cítila som sa vyčerpaná, hoci tetu varila naozaj vyberane.

Každý večer pred spaním som stískala Pinkusa a myslela som na mamu. Naozaj jej nechýbam? Prečo ma nehľadá? Asi ma už vôbec nemá rada.

Do očí sa mi tlačili slzy, ale povedala som si, že keď ma mama nechce, nebudem sa jej prosiť. Zároveň vo mne dozrievalo rozhodnutie, že pôjdem správnou mamu hľadať ďalej. Ani tetu Aničku nebola tá pravá, ale tým som si ešte nebola celkom istá.